

Juryen? Der er det mærkelige derved, at medens vi ellers overalt kræve Kendskab til Sagen, garanteret ved borgerlig Tillid eller ved personlig Stilling hos et Menneske, der skal sidde til Doms, kræver den Juryinstitution, her er Tale om, det stik modsatte, at det skal være ukyndige Mænd. I den amerikanske Retspleje ville De se, at Parterne bruge deres Ret til at udskyde Jurymænd. Ganske uskrupuløst udskyde de enhver, der har det mindste Kendskab til Sagen. Vi faa den vidunderlige Ting frem, at ved Nævninger bliver den Omstændighed, at en Mand slet ikke kender noget til en Sag, det, der bevirker, at han bliver fuldt berettiget til at dømme i den. Det er det eneste Sted, hvor Vordersordenen er saaledes indrettet. Men dertil kommer tilmed, at disse ukyndige Mænd udtages ganske tilfældigt. De ere ikke valgte; det kunne de ikke blive, thi saa vilde Partierne bemægtige sig disse Valg og ødelægge dem, som de ødelægge saa meget andet. De ere udtagne. Men hvad repræsentere disse 12 eller 20 Nævninger? De repræsentere ikke mig, ikke Dem, ikke Folket, de repræsentere kun sig selv, de ere udtagne ligesom Lodder, der ere udtrukne i et Lotteri, hvor de fleste Nummere som bekendt ere Nitter. De kunne ikke repræsentere nogen Ting, de repræsentere kun sig selv. Det kan være brave Haandværkere, dygtige Grosserere eller udmærkede Arbejdere, men hvor gode og brave de end ere, er det faktiske, at de kende ikke de Sager, de have med at gøre, de kende ikke Personerne og møde uden juridiske eller saglige Forudsætninger. Jeg kan ikke indse, at dette giver nogen som helst Garanti. Dertil kommer, at i Praksis ere saadanne Mand alt for let tilgængelige for Paavirkninger, som ikke ere af de bedste. Den bedste Paavirkning, som i Virkeligheden gør Juryen overflødig, er den, som Dommeren selv besørger. I de 9 af 10 Tilfælde eller i hvert Fald i 8 af 10 Tilfælde vil den Dommer, der skal forklare og underrette Juryen om forskellige Ting, resumere Sagen o. s. v., være i Stand til at paavirke Juryen i overordentlig Grad, og han vil ogsaa faktisk gøre det. I de Tilfælde, hvor Dommeren ikke paavirker Juryen, vil ofte en veltalende Advokat gøre det. Advokater, der tale meget, behøve ikke altid at være lige veltalende, men den mest veltalende Advokat har en meget høj Værdi, saa det er kun de rige, der faa ham. For saa vidt kan

jeg ikke se, at der er et særligt demokratisk Princip i en Institution, der kan paavirkes af den højst betalte og den fiffigste Advokat. Vi maa desuden huske paa, at den Advokat, som taler, vil ikke virke saa meget i Kraft af sin logiske Sans og i Kraft af Retten og Retfærdigheden som i Kraft af sin Evne til at behandle en saadan Jury. Det er den samme Evne, som forlanges af os paa Vælgermøder til at behandle det kære Vælgerfolk, saaledes netop forlanges det af Advokaten, at han skal kunne behandle den kære Jury. Det gælder ikke altid om at tale til Juryens Fornuft. Hvis man gør dette, vil det ofte være uheldigt og være til Præjudice. Det, det derimod gælder om, er — som man ogsaa ofte gør det i det offentlige Liv, jeg gør det nu ikke — at tale til Instinkterne, til Stemningerne, navnlig til Stemningerne. Tag f. Eks. min gode Ven, det ærede Medlem for Randers (P. Rasmusen). Jeg er aldeles vis paa, at han er en Advokat, som, dersom han stod over for en Jury, vilde kunne snakke Juryen et Øre af og vilde kunne faa Juryen til at gøre alt, hvad han forlangte, paa Trods af Retfærdighed, og hvad der egentlig skulde til, medens derimod en tør og logisk Jurist meget ofte vil tabe sin Sag for en Jury, netop fordi der skal appelleres til Stemninger og Følelser og ikke til den logiske Sans.

Endelig er der for det tredje den Fare, at selve Juryen kan paavirkes i Forvejen, og det have vi set ofte. Vi have ofte set, at Juryen kan paavirkes af Pressen, af Folkemening og ganske specielt af den Del af Pressen, der spekulerer i Sensation. Der findes f. Eks. i England en Masse Blade, som næsten udelukkende lever af og lever paa kriminelle Sager. Og denne Presse vil ingenlunde være en Garanti for Befolkningen eller for den anklagede, den vil først og fremmest være partisk og paavirke Juryen partisk. Denne Presse er ikke saa god, som de Herrer maaske tro. Hvis de Herrer ville tage f. Eks. de danske Smaablade — for at hygge vore egne Kartoffler — ville de ofte kunne se, at der paa første Side staar en harmdirrende Artikel om disse skrækelige Dommere, vi have. Paa den anden Side staar der en lige saa harmdirrende Artikel imod det elendige Politi, vi have, som ikke en Gang vil arrestere den Mand, som Bladet har udpeget som den skyldige, og som ikke kan finde Lampevejsmorderen. Og endelig staar der paa den tredje Side en Artikel, hvori Politiet og Dommeren op-